

ХВЪРКОВАТАТА ШЕЙНА

Бъше прекрасенъ зименъ день. Дебелъ снѣгъ покриваше земята. Ледъ сковаваше рѣкитѣ и езерата.

Рила планина бѣше изправила гордо бѣлото си чело и гледаше нѣкжде въ далечината. Презъ този день тя имаше много гости. Нейнитѣ зимни красоти ги нѣмаше никжде другаде, и затова хора отъ различни краища идваха да я бродятъ и да ѝ се радватъ отъ сърдце.

Този день гостуваше на голѣмата планина и Царското семейство. Погледътъ на Царь Бориса бѣше обрнатъ винаги къмъ Рила. Той я обичаше, възхищаваше се отъ нея и затова я спождаше твърде често. Тамъ Той си почиваше истински. Ободряваше се. Събираше нови сили. Тамъ изъ нея Той се радваше като малко дете.

Дворцитѣ въ Чамъ-кория бѣха най-любимото мѣсто на Царя.

Днесъ Царското семейство бѣше излѣзло на разходка край двореца Царска-Бистрица. Всички бѣха облѣчени въ топли зимни дрехи. Князь Симеонъ бѣше най-малкиятъ измежду всички. На главата си той имаше бѣла вълнена качулка. На

краката си носѣше тежки, подковани обуца. На ржцетѣ си имаше топли ржкавички. Бузитѣ му се бѣха зачервили като божуръ. Подскачаше като сърна.

Всички вървѣха бавно и се наслаждаваха на зимната прелестъ. Групата се водѣше отъ малкия Престононаследникъ. Истинско удоволствие изпитваше той, да бѣде най-напредъ. Следъ себе си, князътъ теглѣше и малката си желѣзна шейна.

Изведнѣжъ, изъ гората изчуруликаха нѣколко деца. Бѣха премръзнали отъ студъ. Жбитѣ имъ тракаха. Но зимната Рилска природа бѣше примамила и тѣхъ. И тѣ бѣха дошли на воля да се попързаятъ и да се порадватъ на планинската тишина.

Царското семейство спрѣ, за да отминато децата. Но и децата спрѣха. Тѣ бѣха познали своя любимъ Царь и Неговия първороденъ синъ. Царьтъ разбра и се усмихна. И тъкмо да заговори, децата викнаха, и грѣмко „ура“ разцепи въздуха. Царьтъ вдигна ржка за поздравъ. Вдигна ржка и малкиятъ князь.